

Zonder strijd geen overwinning

Laura van Venrooij

Colofon

Copyright © 2022: Laura van Venrooij

Auteur: Laura van Venrooij

ISBN: 9789403682792

Druk- en bindwerk: Mijnbestseller.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende.

Voorwoord

Tijdens open en vertrouwelijke gesprekken ontstaan vaak bijzondere onderwerpen die besproken worden, gesprekken die diepgang krijgen naar mate je de persoon dichterbij laat.

Vaak valt dan op hoeveel mensen een bijzonder verleden hebben en wat de persoon gevormd heeft tot wie ze nu zijn.

Wat het meest naar voren komt als ik mijn verhaal in flarden vaak vertel is, je zou een boek kunnen schrijven!

Inderdaad, als ik alles zou moeten vertellen zou dat een boek kunnen zijn, maar ja, een boek schrijven...dat vergt nogal wat.

Tot het moment dat ik een boek kreeg waarbij iemand inderdaad haar verhaal in boekvorm heeft gegoten.

In 2 dagen had ik het boek uit en besepte me dat ik ook een poging moest wagen om mijn verhaal op te schrijven.

Het zou mij waarschijnlijk meer rust geven in mijn hoofd, anderen laten zien wie ik werkelijk ben en niet degene die men denkt te zien of te kennen.

In dit boek zal ik geen volledige namen gebruiken tenzij er toestemming voor is gegeven.

Dit in verband met privacy of omdat ik de namen niet meer volledig wil noemen.

Als kind had ik een onbezorgde jeugd. Mijn moeder werkte niet en was altijd thuis op de momenten dat ik uit school kwam.

In de ochtend werd het brood gemaakt, tussen de middag vanuit school thuis eten en na school een glas drinken met wat lekkers.

Ik heb vaak gevoeld dat mijn ouders mij zelfstandig vonden en mij veel dingen ook zelfstandig lieten doen.

Op school was ik een dromer, meer zin in leuke dingen als het schoolmateriaal. Wat resulteerde dat ik het laatste jaar van de basisschool over moest doen.

Dat vond ik eigenlijk wel prima, nog een keer op kamp, nog een keer musical en op school blijven slapen...zag enkel maar voordelen!

Het advies was dat ik later maar een rijke vent moest zoeken en er dan ook wel zou komen.

Nou, die zin zit nog in mijn hoofd, dat strookte niet van mijn beeld om verpleegkundige te worden en daarvoor minimaal naar de MAVO zou moeten als vooropleiding.

Dat dit na jaren nog door mijn hoofd speelt is dat het een gevoel geeft om altijd, met alles te laten zien dat men ongelijk heeft en dat ik WEL iets kan.

Ik moest op die MAVO zien te komen na dat jaar extra basisschool en dat lukte.

En hoewel ik prima de lesstof begreep op de MAVO vond ik het juist ook leuk om andere dingen te doen.

School was bijzaak, vriendinnen waren leuker en buiten zijn...veel buiten zijn.

Maar ergens bleef het hangen dat ik te dom was om te leren en wilde toch bewijzen dat dat niet zo was.

Denk dat het gevoel van onrecht daar ontstaan is.

Waar ik op de basisschool als een schoffie functioneerde en iedere ruzie oploste met mijn handen, al was dat omdat anderen het niet durfde, bleef ik op de MAVO rustig.

Al kreeg ik met het weer vrienden worden na de ruzies wel een keer een zakje heerlijk snoep! Samen met deze jongen at ik de snoepjes op en onze moeders kletsten wat bij.

Ook nu moet ik daar nog om lachen samen met deze jongeman want vergeten zullen we het nooit doen!!

Ik kwam op voor mensen die gepest werden en weigerde om in groepen daarin mee te doen.

Ik wist zelfs pas erg laat dat een meisje uit de vriendinnengroep maandenlang op weg naar school gepest werd, opgesloten werd in de manege en daardoor bang werd om langer als 2 uur op school te blijven. Bang voor de pauze.

Ik werd uit de klas gehaald en naar de directeur gebracht.

Omdat ik altijd aanwezig was en lid van de vriendinnengroep, moest ik maar eens uitleggen waarom ik dit allemaal deed.

Ik had echter geen idee want ik ging lopend naar school, woonde 2 minuten van school vandaan en de anderen kwamen op de fiets vanaf de andere kant van het dorp.

Na een uur een soort kruisverhoor werden de ouders van dit meisje gebeld en werd bevestigd dat ik er niets mee te maken had.

Wederom een gevoel dat, wanneer ik eerlijk ben, het niet geloofd wordt.

In de derde klas van de MAVO ging het goed. Naar mijn idee gingen mijn cijfers iets beter, goed genoeg om er de MAVO mee te halen in ieder geval.

Tot de avond dat ik op bed lag en verschrikkelijke buikpijn kreeg.

Midden in de nacht ben ik kruipend naar de slaapkamer van mijn ouders gegaan. Mijn moeder kon ook niet meer als denken aan de maandelijkse perikelen en me terug naar mijn eigen bed sturen en een kruik geven.

De volgende ochtend nog steeds enorme buikpijn en een afspraak met de huisarts werd gemaakt. Eten en drinken kon ik ook niet binnen houden.

De huisarts onderzocht me, mondeling wel te verstaan, en schreef medicatie voor tegen buikgriep. Deze bleven echter ook niet binnen en ik voelde me steeds ellendiger.

Op een avond dacht mijn moeder zelfs dat ik anorexia had, want ik at en dronk zo weinig mogelijk om te voorkomen dat ik moest braken.

Ze kwam mijn slaapkamer in voordat ze zou gaan douchen, zette een groot glas water neer en deze moest op zijn voordat ze onder de douche uitkwam.

Ik begon met drinken zodra ik de douche hoorde en nam de laatste slok zodra de douche uitging.

Huilend, omdat ik echt geen anorexia had maar ook niet de kracht om er tegenin te gaan.

Het glas was leeg want dat was wat er verwacht werd van me, maar lang bleef het water niet binnen. Ik kon niet meer en gelukkig zag mijn moeder dat toen ook. De volgende ochtend weer terug naar huisarts, ook al had hij geen plek, ik weet nog dat mijn vader toch is gaan rijden en ik daar in de wachtkamer gewoon ben gaan zitten. Ineengedoken van de buikpijn liet iemand in de wachtkamer me voorgaan.

De huisarts zag de ernst ervan in en stuurde me door naar het ziekenhuis.

Het was op een vrijdag, de internist waar ik kwam onderzocht me ook weer en zijn conclusie was voedselvergiftiging of suikerziekte.

Er ging een infuus in op de afdeling en daar lag ik. Het was weekend en er werd niets meer gedaan.

Naast mij lag een meisje waarvan haar moeder er de gehele tijd was en ook 's nachts bleef slapen op zaal.

De volgende dag kwamen vriendinnen op bezoek, met mijn ouders mee, maar veel meer weet ik van die zaterdag niet.

Mijn moeder heeft in de late avond nog naar afdeling gebeld om te vragen hoe het ging en het antwoord was dat alles prima ging.

In werkelijkheid is er niemand bij mijn bed geweest en heeft de moeder van mijn het meisje naast me, de gehele nacht mijn lippen nat gehouden met een washandje.

De volgende ochtend is mijn vader op bezoek geweest en van dat bezoek weet ik helemaal niets meer.

Wat later bleek is dat mijn vader was geschrokken hoe ik er lag, naar de verpleging is gegaan en een arts wilde spreken.

Het antwoord was dat die op zondag niet aanwezig zijn waarop mijn vader erg kwaad is geworden.

Mijn vader...die ik eerlijk gezegd nog nooit boos heb gezien.

De verpleegkundige is geschrokken en ging een arts op de hoogte stellen en mijn vader is naar huis gereden.

Naar huis om mijn moeder en broertje te halen daar hij het idee had dat

het niet lang meer zou duren, zo slecht lag ik erbij.
Ik weet niet wat er gespeeld heeft maar ben naar de röntgen gereden met mijn bed en belandde vervolgens op de operatietafel.
En daarna werd ik wakker met een enorm litteken op mijn buik.
Het bleek een ileus te zijn waardoor mijn darm afknelde door littekenweefsel en er geen enkele doorgang meer was.
En daarmee lag ik dus al 6 dagen en heb ik sterk het gevoel gehad dat ik zou overlijden.
Ik kwam sterk verzwakt en vermagerd uit de operatie en het herstel was hard knokken.
Wat ik er nu nog aan heb overgehouden is dat ik sinds dat moment geen dag zonder pepermunt kan.
Dat 6 dagen lang moeten overgeven waarbij er niet alleen eten en drinken mee komt gaat niet uit mijn systeem en lijkt alsof ik altijd wil zorgen een frisse adem te hebben.
Niemand zal mij ooit zonder een doosje welbekende Smintjes kunnen betrappen en als ik zonder zit rijd ik in de ochtend om 6 uur nog naar de benzinepomp voordat ik moet gaan werken.
Het feit dat ik erg dicht bij de dood ben geweest is wel altijd een eng gevoel geweest. En meer kreeg ik het besef dat ik echt verpleegkundige wilde worden, om goed naar de patiënten te luisteren en klachten serieus te nemen.
Door deze ziekenhuisopname miste ik veel op school en deed ik het derde jaar van de MAVO over.
Vervolgens het laatste jaar eindexamen gedaan en was geslaagd. Ik was onder deze voorwaarde aangenomen in het ziekenhuis in Den Bosch voor de interne opleiding verpleegkunde.
Wat was ik blij, 4 dagen, toen kwam er een telefoontje van school.
Er was een foutje gemaakt in de telling en hierdoor kwam ik met 1 vak onder het niveau terwijl de voorwaarde was om alle vakken op het hoogste niveau te behalen.
Hierdoor zou ik niet aangenomen worden en dus geen vervolgopleiding meer hebben.
Woest ben ik naar school gelopen, wilde degene spreken die de fout niet had gezien.